

Sygn. akt: I C 573/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa E. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko D. Z.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego D. Z. na rzecz powoda E. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 161,88zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 13 marca 2017 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie z tymi odsetkami;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego D. Z. na rzecz powoda E. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 53,43zł (pięćdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.
- wyroкови nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 573/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód E. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko D. Z. o zapłatę kwoty 414,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki odnawialnej (...) zawartej przez powoda z pozwanym w dniu 22 stycznia 2016 roku w formie elektronicznej poprzez www.euroloan.pl. Zgodnie

z treścią umowy pozwanemu został udostępniony limit na czas nieokreślony, w ramach którego następowała wypłata środków pożyczki, na podstawie dyspozycji składanej przez pozwanego. Każda spłata pożyczki umożliwiała ponowną wypłatę – do kwoty udostępnionego limitu. Spłata wypłaconej pożyczki miała następować poprzez comiesięczną wpłatę kwoty minimalnej, uzgodnionej z pozwanym. Powód podkreślić, iż pozwany po wypłacie środków z pożyczki nie dokonał spłaty wymaganej kwoty minimalnej. W związku z brakiem wypełniania przez pozwanego obowiązków wynikających z umowy pożyczki, brakiem spłaty pożyczki w umówionych terminach, a tym samym powstałymi zaległościami w spłacie zadłużenia, powód dokonał wypowiedzenia w/w umowy. Wypowiedzenie zostało wysłane do pozwanego listem poleconym. Do dnia wniesienia pozwu pożyczka nie została spłacona.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 23 maja 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do tutejszego Sądu.

W piśmie procesowym z dnia 02 sierpnia 2017 roku powód podtrzymał swoje roszczenie, wskazując jednocześnie, że na dochodzoną kwotę składają się: kwota wypłaconego kapitału w wysokości 150,00 zł, odsetki maksymalne w wysokości 10% liczone od dnia 22 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu od kwoty niespłaconego kapitału w kwocie 11,88 zł oraz kwota 252,95 zł z tytułu opłat i prowizji za wypłatę środków, szybki przelew, utrzymanie konta, pisemne upomnienia, wezwania i odsetki maksymalne od tych należności w kwocie 12,45 zł.

Pozwany D. Z., pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiał się na rozprawie wyznaczonej na dzień 22 września 2017 roku, nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 stycznia 2016 roku pozwany D. Z., w formie elektronicznej poprzez stronę www.euroloan.pl, zawarł z powodem E. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki odnawialnej nr (...). Na podstawie tego stosunku prawnego pozwanemu został udostępniony limit w wysokości 300,00 zł na czas nieokreślony, w ramach którego następowała wypłata środków pożyczki po złożeniu przez pozwanego dyspozycji. Każda spłata pożyczki umożliwiała ponowną wypłatę – do kwoty udostępnionego limitu. Spłata wypłaconej pożyczki miała następować poprzez comiesięczną wpłatę kwoty minimalnej, uzgodnionej z pozwanym.

okoliczności uznane za prawdziwe w oparciu o art. 339 § 2 k.p.c. ustalone w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w pozwie, nadto porównaj: umowa pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 22/01/2017r. k. 17-29, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 30-34

W dniu 22 stycznia 2016 roku powód wypłacił pozwanemu kwotę 150,00 zł.

okoliczności uznane za prawdziwe w oparciu o art. 339 § 2 k.p.c. ustalone w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w pozwie, nadto porównaj: kserokopia potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej k. 34, wydruk operacji k. 41-42

Pozwany po wypłacie środków pieniężnych nie dokonał wymaganej spłaty kwoty minimalnej. W związku z brakiem wypełnienia przez pozwanego obowiązków wynikających z umowy pożyczki, brakiem spłaty pożyczki w umówionych terminach, a tym samym powstałymi zaległościami w spłacie zadłużenia, powód dokonał wypowiedzenia w/w umowy. Wypowiedzenie zostało wysłane do pozwanego listem poleconym.

okoliczności uznane za prawdziwe w oparciu o art. 339 § 2 k.p.c. ustalone w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w pozwie

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zaznaczyć należy, iż na mocy art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

W niniejszej sprawie pozwany D. Z. nie stawiał się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedział się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu oraz powołanym piśmie procesowym doręczonych pozwanemu przed wydaniem wyroku. Stosownie więc do treści art. 339 § 2 k.p.c., wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany nie podjął obrony, zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, Legalis). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 07 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, 15 września 1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wskazuje, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać

wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.) Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legalis).

W przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenia z wierzytelności powstałej w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego ze zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 22 stycznia 2016 roku umowy pożyczki odnawialnej nr (...).

W ocenie sądu nie budziły żadnych wątpliwości znajdujące się w uzasadnieniu pozwu twierdzenia powoda co do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, kwoty przelanej pozwanemu z tytułu przedmiotowej umowy w wysokości 150,00 zł oraz odsetek maksymalnych w wysokości 10% liczonych od dnia 22 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 11,88 zł. W zakresie tych okoliczności powód w pozwie zawarł szczegółowy opis stanu faktycznego, a nadto dołączył potwierdzające te okoliczności wydruki dokumentów.

Wątpliwość Sądu wzbudziła natomiast wysokość dochodzonej w niniejszej sprawie należności w wysokości 252,95 zł z tytułu opłat i prowizji, która obejmuje: opłatę i prowizję z wypłaty środków w wysokości 60,50 zł, opłatę za szybki przelew w wysokości 15,00 zł, opłatę miesięczną za utrzymanie konta (pierwszą) w wysokości 60,00 zł, opłatę miesięczną za utrzymanie konta (drugą) w wysokości 60,00 zł, opłatę za wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego w wysokości 45,00 zł, oraz odsetki maksymalne naliczone od opłat i prowizji liczone od dnia 14 czerwca 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w wysokości 12,45 zł.

Podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje - jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współżycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych, których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym,

jakim zwykle w obrocie z konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Te ostatnie powinny zostać przy tym określone w wysokości rzeczywiście ponoszonej przez pożyczkodawcę tak, aby nie stanowiły ukrytego źródła zysku. Ponadto z istotą pożyczki sprzeczne jest „przeniesienie” na rzecz biorącego pożyczkę sum pieniężnych, których w rzeczywistości nigdy on nie otrzymuje, a które automatycznie zostają zaliczone na poczet związanych z pożyczką kosztów i opłat lub umów dodatkowych. W wyniku tego pożyczkobiorca byłby bowiem zobowiązany do spłaty znacznego zobowiązania, nie otrzymując przy tym na własność żadnych środków pieniężnych. Taką konstrukcję umowy pożyczki należy więc uznać za sprzeczną z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c.,

zgodnie z którą strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Przy czym pod pojęciem konsumenta kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Abuzywne postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u

konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Postanowienie umowne określane jako abuzywne – jak już wyżej wskazano – nie może dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Zdaniem Sądu, dodatkowe koszty pożyczki obejmujące opłaty i prowizje zostały określone na zawyżonym, niezasadnym, nieuzasadnionym poziomie. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej wysokości, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanego jako konsumenta.

W tym miejscu zauważyć należy, iż za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy uznać takie postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Przenosząc zatem powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu należy stwierdzić, iż zawarte w umowie stron postanowienia dotyczące tych opłat i prowizji stanowią niedozwolone klauzule umowne, przede wszystkim z uwagi na ich wysokość. Z zasad doświadczenia życiowego wynika bowiem, iż miesięczne koszty utrzymania konta wskazane przez powoda, znacznie przewyższają zwyczajowe koszty utrzymania konta w instytucjach bankowych (za dwa miesiące 120,00 zł). Ponadto powód za wypłatę środków w wysokości 150,00 złotych ustalił opłatę stanowiącą 1/3 udzielonej pożyczki (60,50 zł). W ocenie Sądu powód nie wykazał również w toku procesu, aby poniósł koszty pierwszego wezwania do zapłaty w wysokości 45,00 złotych, tym bardziej, że z dołączonych do akt niniejszej sprawy potwierdzeń nadania przesyłki wynika, iż korespondencja dla pozwanego wysłana została listem zwykłym ekonomicznym, który – jak wynika ze strony internetowej Poczty Polskiej kosztuje 2,60 zł (porównaj: http://cennik.poczta-polska.pl/usluga,krajowy_przesylka_listowa_nierejestrowana.html).

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda w zakresie kwoty 252,95 złotych, która przewyższa kwotę udzielonej pozwanemu pożyczki, budzi uzasadnione wątpliwości i nie może zostać uwzględniona. Dlatego też Sąd oddalił roszczenie powoda w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W przedmiotowej sprawie powód wygrał proces w 39%, natomiast koszty procesu po stronie powodowej obejmują opłatę od pozwu w wysokości 30,00 złotych, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 90,00 złotych zgodnie z treścią § 2 pkt 1 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Stosownie zatem do wyniku sprawy przyznano powodowi koszty w wysokości 53,43 złote.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.